

Forspørgeren (H. Jensen): Grundden til, at jeg har anmodet det høje Thing om Tilladelse til at stille denne Forspørgsel til den høitærede Minister er den, at efter hvad jeg kan skjønne, vil det Stridt, som den høitærede Minister her har foretaget, meget let føre til, at Valgmenighedsloven bliver betydningsløs, forsaavidt det da forøvrigt er den høitærede Ministers Mening at gaa videre frem paa den Bane. Jeg tør ikke forudsætte, at alle ærede Medlemmer af Thinget ere ganske inde i Sagens Sammenhæng, og jeg skal derfor tillade mig kort at referere den. Pastor Brücker var indtil Sommeren 1886 personel Kapellan for Starup og Nebel Menigheder i Ribe Stift. Paa den Tid tog Sognepræsten, hos hvem han var Kapellan, Afsted, og Pastor Brücker blev altsaa tjenstledig Kapellan; men da han vedblev at bo i det paagjældende Sogn, prædikede han af og til i Sognekirken og udførte ogsaa de kirkelige Forretninger lige til den aller sidste Tid, uden at de kirkelige Autoriteter lagde ham det allermindste Halmstraa i Veien. Pastor Brücker, der er bekendt som en af de dygtigste, mest begavede og selvstændig Tænkende af vore yngre Præster, havde skaffet sig mange kirkelige Venner i Sognene, og da hans Virksomhed som Præst skulde ophøre der, da Sognepræsten havde taget sin Afsted, blev en talrig Kred af Familier, saa vidt jeg husker nogle og halvjerds, enige om, at de vilde danne en Valgmenighed med ham som Præst. Ganske vist havde Pastor Brücker ogsaa ved sin Virksomhed faaet nogle Modstandere i Sognet, nemlig nogle Folk, som hørte til en anden kirkelig Retning, og som for et Par Mars Tid siden til Bistoppen over Ribe Stift indgav Klage over hans Prædikemaade. Bistoppen over Ribe Stift sendte Pastor Brücker denne Klage, for at han skulde udtale sig om den. Pastor Brücker udtalte sig saa om den og sendte Klagen tilbage til Bistoppen og hørte siden ikke noget Mere om den Sag. Derved var det altsaa konstateret, at denne Klage var fuldstændig grundløs. Smidlertid skred Pastor Brücker's Venner nu i afvigte Foraar til at bygge en Kirke, og da denne Kirke var bygget, indgave de Ansøgning om at faae hans Valg som Valgmenighedspræst stadfæstet. Denne Stadfæstelse blev nu af det høitærede Ministerium i afvigte November Maaned negtet. Jeg kan ikke skjønne Andet, end at her er sket et Brud paa den Tankegang, som gaar gennem Valgmenighedsloven og paa de Forudsætninger, som ligge til Grund for denne Lov; men da jeg ikke tør forudsætte, at alle ærede Medlemmer

have Valgmenighedsloven i frist Minde, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa de Bestemmelser, som det her særlig kommer an paa. Valgmenighedsloven er som bekendt af 15de Mai 1868, men saa er der et Tillæg til denne Lov af 7de Juni 1873. Det har sin Interesse, og det er desuden oplysende med Hensyn til denne Sag, at sammenligne disse to Love med hinanden. I den oprindelige Lov af 15de Mai 1868 bestemmes, at hvor der er Trang til det, kan Regjeringen tillade, at der oprettes Valgmenigheder indensfor Folfekirken paa følgende Betingelser, nemlig, for det Første, at der skal være mindst 20 Familier til at danne Valgmenigheden, og disse skulle saa sørge for, at der bliver bygget en Kirke, forsynet med alt nødvendigt Inventar til at afholde Gudtjeneste og til at besørge de kirkelige Forretninger udførte. Endvidere skulle disse Familier skaffe sig en Mand, som er Præst i Folfekirken, men som ikke maa have anden Ansættelse i Folfekirken. De skulle blive enige med ham om, at han vil være deres Præst, og de skulle i Forbindelse med ham søge om at faae Kongens Stadfæstelse paa hans Valg som Præst. Disse Bestemmelser ere i Tillæget til Loven af 7de Juni 1873 undergaaede adskillige Forandringer i Retning af større Frihed. De Ord, som findes i den oprindelige Lov: „Hvor der er Trang til det“, ere saaledes bortfaldne. Efter den oprindelige Lov var det Ministeren, som skulde afgjøre, om der var nogen Trang til Valgmenigheden. I det saa Ministeren, at der ikke var nogen Trang, var der ingen Trang, og saa blev der ikke Noget af Valgmenigheden der. I det disse Ord ere bortfaldne, er det altsaa nu overladt til de paagjældende Familier selv at bedømme, om der er nogen Trang eller ei, hvilket naturligvis ogsaa de paagjældende Familier ville kunne bedømme bedre end hvilkensomhelst Minister. Men saa er der kommet en anden Udvikelse til ved dette Tillæg til Loven, nemlig den, at efter den oprindelige Lov var det kun en Mand, som allerede var Præst i Sognekirken, der kunde blive beskikket til Valgmenighedspræst, men efter Tillæget til Loven kunne disse Familier ogsaa faae beskikket en theologisk Kandidat til Valgmenighedspræst, som selvølgelig da skal ordineres. Men nu er der med Hensyn til disse theologiske Kandidater en lille Bestemmelse, og jeg kan ikke Andet end antage, at den høitærede Minister har overset denne lille Bestemmelse, som er føiet til om de theologiske Kandidater. Denne lille Bestemmelse er meget betegnende for den hele Tankegang, som gaar gennem Loven. Der